

РЕШЕНИЕ

№ 29259

гр. София, 21.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

като разгледа дело номер **4109** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на З. Д. С., от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №GPAМ-2103466/21.03.2026г., издадена от инспектор при СДВР, 02 РУ.

Жалбоподателят твърди, че оспорената ЗППАМ била незаконосъобразна, тъй като в мотивите на същата неправилно е отразено неговото поведение, като описанието не отговаря на изискванията на АПК относно време, място и начин на осъществяването му. Претендира отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П.Т., който поддържа изложените доводи, че доверителят му не следва да бъде адресат на издадената ЗППАМ.

Ответникът, инспектор при СДВР, 02 РУ, се представлява от юрк.И., който моли за отхвърляне на жалбата. В депозираните писмени бележки излага подробни съображения за съобразяване на оспорения акт с процесуалния и материален закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.03.2020г. жалбоподателят С. е управлявал МПС Пежо 207 с ДК [рег.номер на МПС] по

[улица]в [населено място], като в 23.59ч. в района на №14 е спрял за полицейска проверка. След подробно проведен инструктаж за работа с Алкотест Дрегер 7510 инв. номер АРВА-0138 и А.-0144, жалбоподателят е направил няколко опита за тестване, които видимо са били неправилно проведени от него (с недостатъчно обем на въздуха, като е захапвал отстри мундщука, така, че въздухът да не е в достатъчен обем и да излезе отстри), след което отказал да продължи тестването. Отказал е да бъде тестван и с доказателствен анализатор в ОПП СДВР. Издаден му е талон за медицинско изследване с номер 314927 с направление за УМБАЛ „Св.А.“ и 7 бр. холограмни стикери с номер А133985. Същият не се е явил в посоченото медицинско заведение за предоставяне на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта.

Срещу жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение № GA №4088965 от 21.03.2026г. за нарушение на чл.174, ал.3 пр.1 ЗДвП.

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №GRAM-2103466/21.03.2026г., издадена от инспектор при СДВР, 02 РУ, на 3. Д. С. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.,б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца на водач, който управлява МПС и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на нарк. В -ва и техни аналози или не изпълни предписанията за медицинско изследване. (заб. срещу жалбоподателя е приложена и ПАМ със Заповед GRAM-2103467/21.03.2026г на основание чл.171, т.2а б.Б от ЗДвП)

Видно от разписката, инкорпорирана под текста на заповедта, препис от същата е връчен на жалбоподателя срещу подпис на 21.03.2026г.

При така установените обстоятелства и съобразявайки доводите на страните в процеса, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в преклузивния срок за обжалване на годен за оспорване административен акт и от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от компетентен административен орган.

На основание чл.172, ал.1, изр.първо от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл.171, т.2а от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност, или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от представената по делото Заповед 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, ответникът е сред полицейските служители, оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки, включително такива по чл.171, т.2а от ЗДвП.Съгласно

нормативната уредба на чл.165 от ЗДвП, във връзка с чл.43 от ЗМВР и чл.42, ал.2, вр. чл.37, ал.1, т.2 и чл.30, ал.1, т.5 от ЗМВР, директорът на СДВР е ръководител на служба с правомощия по осъществяване на контролна дейност върху движението по пътищата, включваща и прилагане на принудителни административни мерки – чл.31, т.2 от ЗМВР. Установява се по делото, че Г. Р. Д. към датата на издаване на оспорената ЗППАМ е служител в сектор „Охранителна полиция“ към ОЗ РУ СДВР т.е. попада сред посочените в цитираната заповед държавни служители – полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, предвид което се явява доказана материалната, териториалната и персоналната компетентност на оправомощеното лице – издател на акта.

Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки (ПАМ) се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Оспорената заповед съдържа изискуемите от чл.59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта, което я прави надлежно мотивирана. Фактите не извеждат съмнение, че нарушението е констатирано на 21.03.2026г., още повече, че в приложената докладна записка № УРИ 226р-13644/23.03.2026г. е посочено, че полицейската проверка е започнала в 23.59ч. на 20.03.2026г., което логически установява, че приключването ѝ е на 21.03.2026г.

Правното основание, на което тя е издадена, е чл.171, т.1, б.,б“ от ЗДвП, която разпорежда предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се наложи принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В мотивите на процесната заповед като предпоставка за издаването ѝ е посочено, че водачът С. е управлявал собствения си лек автомобил и при заявена от контролните органи проверка, е отказал да му бъде извършена такава с конкретно техническо средство за установяване употребата на алкохол, както и е отказал да бъде тестван с доказателствен анализатор в ОПП, СДВР. Посочени са и конкретните фактически обстоятелства, от които контролните органи са извели отказа за тестване с техническото средство Алкотест Дрегер. От събраните доказателства се установява, че на водача е бил проведен подробен инструктаж за начина на работа с техническото средство; след инструктажа той е направил няколко опита за изследване, като при всеки от тях не е подавал достатъчен по обем въздух. Органът е констатирал, че причината за това не е невъзможност за

издишване, а начинът, по който водачът е използвал мундщука – захапвал го е странично, без да го обхване плътно с устни, поради което част от въздушната струя е излизала извън него и не е достигала до измервателния уред. Водачът не е заявил наличие на здравословен проблем, който да пречат на изпълнението на указанията, нито е поискал съдействие или повторен инструктаж. При тези факти неизпълнението на проверката не се дължи на обективна невъзможност, а на поведение на водача, което е направило извършването ѝ невъзможно. Законът не санкционира единствено изрично словесно заявления отказ, а и всяко поведение, с което лицето осуетява извършването на проверката. Формалното извършване на действия, които не могат да доведат до получаване на годна проба, след проведен инструктаж и при липса на обективна причина, е равнозначно на отказ за проверка по смисъла на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. След няколко неуспешни опита водачът е отказал да бъде тестван както с техническото средство, така и с доказателствен анализатор т.е. преценката как е държан мундщукът не е единствено фактическо обосноваване на отказа, а цялостното поведение на водача, довело до невъзможност проверката да бъде извършена.

Направеното в случая описание от фактическа и правна страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на лек автомобил на принудителната административна мярка по смисъла на приложената правна норма – чл.171, т.1, б.б от ЗДвП, като мотиви за издаването на процесната ЗППАМ могат да бъдат изведени и от цитирания в нея Акт за установяване на административно нарушение Серия ГА №408896 , с който е установено извършено на същата дата административно нарушение на чл.174, ал.3, предл.трето от ЗДвП.

В жалбата не се заявяват конкретни оплаквания за съществени нарушения на административнопроизводствените правила, и от съда не се констатира при издаването на оспорената ЗППАМ да са допуснати такива процесуални нарушения, при недопускането на които административният орган да достигне до различен от постановения с акта краен резултат.

За изводите си съдът съобрази, че на основание чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а в случая от страна на жалбоподателя не са ангажирани никакви доказателства, годни да опровергават описаните в представения АУАН Серия ГА №4088965/21.03.2026г. факти и обстоятелства. Поради това съдът намира, че не е оборена материалната презумптивна доказателствена сила на приложения към преписката акт и се констатира, че са били налице законовите предпоставки за налагането на принудителната административна мярка на жалбоподателя.

Наложения с процесната заповед принудителна административна мярка е съобразена с материалноправните разпоредби и съответна на целта, която преследва закона с постановяването на актове от категорията на процесния. Следва да бъде потвърдена, а подадената срещу нея жалба – отхвърлена като неоснователна.

Съдът констатира, че в разпореждането си за насрочване на делото (Разпореждане №14524 от 15.04.2026г.) и в протокол от проведено открито съдебно заседание на 14.05.2026г.) е допуснал фактическа грешка, като вместо ЗППАМ №ГРАМ-2103466/21.03.2026г., която е предмет на съдебен контрол по настоящото дело, е посочил №ГРАМ-2103467/21.03.2026г. Фактическата грешка следва да бъде поправена.

Водим от изложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Д. С. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №ГРАМ-2103466/21.03.2026г., издадена от инспектор при СДВР, 02 РУ.

ПОПРАВЯ допусната фактическа грешка в Разпореждане №14524 от 15.04.2026г. и в протоколно определение от 14.05.2026г., като вместо „ЗППАМ №ГРАМ-2103467/21.03.2026г.“ да се чете „ЗППАМ №ГРАМ-2103466/21.03.2026г.“

Решението не подлежи на обжалване.